

og fram sum eitt fríðaligt ungeneftafylgi og spældi undan deyðanum. Drápshugurin og fonglongsulin gjørdur menninar ótolnar. Róðursmenninir lyftu seg upp úr sessunum, og teir, ið stinga skuldu, mundaðu sær við vákninum at rena hann i hvalin — alt av áræði. Men skipanin var sterk, og eingin fór inn úr røðunum, fyrr enn formenn sögdu til.

So legði hin eini formannsbáturin frammat. Ferð kom á, og nú fekk hin fyrsti hvalurin stingin: Tað var sum hann vaknaði. Hann kendi eitt sárt hilsni mitt i spælinum — hann lá við fríðaligum leiki, og nú blóðgaddist leikvøllurin alt i einum. Drápshugurin og fonglystin fingur lop hjá monnunum. Hvøkkurin á tí fyrst stungna hvalinum rann sum ein streymur gjøgnum alt fylgið, og tað fór við ferð strúkandi inn móti lónni við blóðslóð i hölunum. Teir gomlu skeggjutu menninir inni á landi gjørdust villir. Drógu langar knívar úr slíðrunum og fóru vaðandi upp undir hövdið móti grindaflokkinum at skera hann á háls. Óvitarnir vóðu aftaná. Konufólkið rann nú oman i flóðina ógisliga at taka i togini og draga hvalirnar, sum høgt var i, inn á land. Tær gomlu konurnar, sum hövdu staðið bognar og skulvu i einum skoti, komu oman á vegin og bakkarnar. Tær drógu hövudturriklaðini kvikhentar frá eygunum og stardu við blonkum, livandi eygum út á sjógv. Eingin hugdi upp i himmalin eftir svörtum skýggjum ella eftir stormgláðunum, ið fýstu blóðsjógvinn upp i loft og breiddu seg illar um allan fjørðin. — Veidigleðin hevði gripið alt plássid. —

Tað var skjótt, at fongurin lá á sandinum. Og so stílnaðist altaftur. Teir villu gomlu menninir stungu hinar longu drápsknívarnar aftur i slíðrarnar, gjørdust gerandisligr og talaðu sína millum um ta Harrans gávu, ið so óvæntandi var komin upp á land. Tær gomlu konurnar fóru stillar inn aftur til grúgvurnar, og esini tær mutlaðu tókkina til Hansara, sum sent hevði hesa stóru gávu i einari hungurstíð: ja, skjótt er Harranum ummi, sögdu tey.

Men tey ungu hugsadu mest nú um gleðisdansin, ið verða skuldi um kvöldið. —

Heri gekk eisini við stórum grindaknivi við læri. Hann var fróur av drápinum og fróur, at fongur var komin. Hann hoyrði dansin ganga, og hann fór uppi sum hini. Trongt var og nógv komu uppi hjá honum. Tá kendi hann eina bleyta gentuhond taka i sína vinstru. Ja,

tað var mest sum dattligt. . . . Hilda var tað, ið kom uppi hjá honum. Hon brosaði og trýsti hann i hondina. — Á hvat kann ikki koma i lag i einum grindadrápi, hugsaði hann. Gleðin hevur fingið hana sjálvbiðna at koma at dansa hjá mær. —

Og so fóru tey út at ganga, tá ið ríman var endað. Og alt var gott aftur, eins og eingin skilnaður hevði verið. Vedrið var eisini blíðkað, og tað var ljóst vetrarkvöldið.

Og dagarnir, meðan henda stóra grindin fórdist til hús, gjørdust góðir. Stúranin hvarv av øllum. Hin alt valdandi hevði ikki gloymt fólkið. . . . Tey settust til trogini, og tær gomlu konurnar hildu hendurnar saman og skutu eyguni upp i loft. — O, vælsignaður, sum alt sendir, sögdu tær, aðrenn tær fóru at eta. Og øll hini hildu eisini hendurnar saman. —

Vedrið linkaði nú so mikið, at stóru bátur slapp til Havnar, og hann kom eisini aftur við jólagóða i øllum góðum — og væl av korni.

Og jólaaftan hildu Heri og Hilda skýming inni. Hann hevði keypt henni vakurt reyðblómut turriklað úr handlinum i Havn. Eldurin logaði so bjartur á grúgvuni. Tey fóru at kvøða eina visu. Og tey sóu brúðleyp fyri sær i loganum hinumegin á bróstinum — eisini eina góða og gláða framtíð sóu tey.

ÚTISETI

ÁRBÓK FØROYINGAFELAGS
1946—1947

Ritstjórn:
Karsten Hoydal og Chr. Matras.

Tað sýntist sum Føroyingar bókum viðvikjandi til hesi jólini komu króktir aftur at landi. Men nú fáar dagar undan høg-tíðini kom hetta valaverk, ið Føroyingafelag nðri i Keypmannahavn gevur út, okkum i hendi.

Útiseti 1946—1947 stendur ikki aftanfyrir hina fyrru bókina, og i ár er hon eisini væl størri. Okkara meginskald — sum Chr. Matras tekur til i bókavirilti sínum — J. H. O. Djurhuus eigur inngangsyrringina Føroyar — móðurmálið, og longur inni eigur hann aðra hugsunnardjúpa yrking «Hin litla smágentan og hin litla svartá slangan». Enn meira hevur hann til okkara «Annar táttur av «Ilias», og henda týðing loypir mung á okkum eftir meira. Tað verður ein stór lóta, tá ið vit hava fullfíggað hetta veraldarkvæði á føroyskum.

Jørgen-Frantz Jacobsens andi er aftur i ár. Hitt árið sýndi hann okkum «Tørs-

JÓLAKONSERT

Barnakór
Solosongur
Blandað kór

Songfólkini á Tøftum

verður hildin sunnudagin kl. 3
og kl. 7 s. p. i Sjótleikarhúsinum

Inntøkan fer til nýggja Føroyingaheimið i Keypmannahavn.

Atgongumerki á 3.00 kr. i bókahandli H. N. Jacobsens frá leygardegi kl. 12.

Telegrammer i Julen.

D. 24. og 31. December fra Kl. 17 til næste Morgen Kl. 7 modtager Radiostationerne i Thorshavn og Tveraa kun saadanne Telegrammer mellem Suderø og de andre Øer, som er af Livsvigtig Betydning.

Iøvrigt anmodes Publikum om ogsaa i egen Interesse at indlevere Jule- og Nytaarstelegrammer i god Tid. De kan indleveres Dagen før, eller flere Dage før Afsendelse ønskes.

Endvidere henstilles til Publikum i Thorshavn By saavidt muligt de paagældende Dage at indlevere Telegrammer personligt eller pr. Bud, da Stationens Telefoner fortrinsvis vil blive Benyttet til Bygdeekspedition.

Telegrafbestyreren.

ULL

Fyri ull verður fyribils givið
6 kr. kilo i býti við klæðna-
verrur o. tl.

Bundnir klútar takast sum vanligt
i býti

havn», nú flytur hann okkum til hitt sölglitrandi «Provence» — sangaranna land — við sinum brosandi fólki, klokku-ljóðandi kirkjum og stórtökum leivdum frá fornum tíðum. Og so i sama navni eru vit við Hedin Brú i Skopunarfirði við «Smirli» i síðari aldu og nógvum sjóverki á ferð til Skálavíkar i eitt stórbrúðleyp. Skemtilig og hugsunarsom frásøgn, sum bert hövundar kunna gera tað.

Stuttlig og áhugaverd grein er eftir Knud Lützen um langa og drúgva siglingarferð úr Amerika til Føroya við Skonnartini «Herbert May». Sögubrot James Erbridge eftir Svere Patursson. Endar so spennandi, at ein trákkaðist eftir framhaldi. Jóannes Patursson, røður hildnar i Føroyingafelag, sum draga minni fram um hin forna hövdingin. Jacob Jacobsen er við sera áhugaverdari grein um Ivar Aasen, norska málmannin.

«Kalenda», finska tjóðkvæðið,

verður kannað fyri okkum av Volmar Bergh.

Royndartíðing av «fyrstu Mósebók» eftir Jacob Dahl prósti fær okkum at harmast, at ikki varð hesum manni lagad at fáa okkum fulllida bibliutýðing á móðurmálinum.

«Hvildin hin miskunnsama» eitur Karsten Hoydals yrking, har hann við vöggu barnsins kannar sínar kenslur og hugsanir.

Hin síðsta greinin «Ólavur Riddararós» av D. J. Niclasen er sera áhugaverd. Hövundurin hevur her gløgga kannan av føroyskum kvæði. Hon sýnir, at D. J. Niclasen hevur frálíka góðan kunnleika til kvæðaskaldskapin og dugir at ganga egnar leiðir. Bókin hevur so til seinast gott bókavirlit.

«Útiseti» verður ikki at selja allastaðnis til jóla. Men hóast tað, má verða mælt øllum, sum ans hava fyri góðum bókmentum, at fáa sær hana. Hon er bók, ið verd er at eiga og lesa.